



HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi



Perjantai 8.7.2016

Aattoseurat 18.00

Heikki Leppä

Aina silloin tällöin kuulee huokauksen: *"Kirkko ei ole niin kuin ennen!"* Tuo huokaus itsessään ei ota kantaa siihen, onko tämä hyvä asia vai huono. Usein se, millainen kirkko oli ennen, on huokaajan itsensä mielestä parempi kuin nykyinen tilanne. Huokaus on myös epämääräinen, koska se voi liittyä kannanottona hyvin moneen erilaiseen asiaan.

Joku meistä kokee uuden hengellisen musiikin vieraaksi. Rytmii ja rummut eivät tunnu sopivilta kirkkoon, lankkubassosta puhumattakaan. Kaikkien uusien virsien sanat eivät tunnu ravitsevilta. Ja Siionin virsiäkin ollaan uudistamassa taas. Vastahan minä eilen liimasin lisävihkon äsken uudistettuihin Siionin virsiini.

Ennen kirkossa syntyä sanottiin synniksi. Nyt en enää kuule koko sanaa. Tuntuu kuin kaikki olisi muuttunut luvalliseksi. Elämän turvalliset rajat on häivytetty. Jos ei ole syntiä ja synnin tuntoa, niin mihin armoakaan enää tarvitaan, joku kysyy.

Kirkko tuntuu menevän mukaan mitä kummallisimpiin tilaisuuksiin. Ennen ihmiset tulivat kirkkoon ja seuratupiin ilman mitään kommervenkejä kuulemaan Jumalan sanaa. Nyt tilalle on tullut kirkon edustajien puuhastelut ties missä. Eivätkä puheetkaan kuullostaa sanan kylvöltä, vaan joltakin ihan muulta.

Ennen suomalaisille kirkonmiehille riittivät tummat puvut ja puhdas Jumalan sana. Nyt oikein kilpaillaan erilaisten liturgisten vaatteiden koreudessa ja eleiden runsaudessa. Huidotaan kuin miekkailija tai heilutetaan käsiä kuin lentoon pyrkivä albatrossin poikanen.

Vierauden tunne uusien asioiden äärellä kuuluu asiaan. Me olemme kasvaneet yhdessä maailmassa. Olemme oppineet sen tavat. Tiedämme, miten siinä maailmassa tulee elää ja miten siinä maailmassa pärjää. Siinä maailmassa meidän on turvallisinta elää. Toki tiedämme, että täydellistä turvallisuutta ei ole tarjolla ajan rajan tällä puolen. Tutun ja turvallisen vaihtuminen outoon ja vieraaseen on uhka, toiselle suurempi, toiselle pienempi, mutta uhka kuitenkin.

Joku ajattelee, että kristillisen uskon tulisi tarjota turva muuttuvaa maailmaa vastaan. Tähän toiveeseen pitää vastata. Kirkon tulee tarjota henkistä ja hengellistä turvaa sille, jota muutos pelottaa. Kirkko ei saa jättää pelkäävää jäsentään yksin. Jeesuksessa Jumala syntyi ihmiseksi, ja ihmisen osa on elää muuttuvassa maailmassa. Hän tunsu muutoksen tuskan, mutta myös sen välttämättömyyden.

"Kirkko ei ole niin kuin ennen!" voi olla myös helpotuksen huokaus. Kasteperhe on jännittänyt pappia. Vihkipari on odottanut moraalisaarnaa. Läheistä saattamassa on ollut suntio, joka on koettu lämpimäksi. Vanhemmille on välittynyt nuoren kokemus ihanasta riparista. Muistot kirkosta ovat olleet kielteiset, mutta nyt on kohdattu kirkossa ihmisen kasvot, Kristuksen kasvot.



HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi



Maailma muuttuu, koska Jumala luo uutta. Maailma ei ole eräänlainen Jumalan rakentama lautapeli, jossa kaikki on jo valmiina ja jossa vastaukset kaikkiin ongelmiin löytyvät sääntökirjasta. Jumalan luoma maailma on enemmän kuin ihmisen suunnittelema peli; elämä on enemmän kuin pelaamista.

Luomisen ottaminen vakavasti on suostumista maailman muuttumiseen. Uskollisuus Kristukselle on elämistä tässä todellisessa maailmassa. Siksi myöskään kirkko ei voi jäädä menneeseen maailmaan. Sen on elettävä muuttuvassa ajassa. Pietari ei saanut rakentaa majoja ilmestysvuorelle. Eikä meidänkään ole mahdollista jäädä siihen, missä on hyvä levähtää hetki.

Jumalan kansa on aina ollut eteenpäin kulkeva kansa. Maailma ympärillä muuttuu ja se muutos heijastuu erilaisilla yllättävilläkin tavoilla meidän elämäämme. Eteenpäin kulkeminen muuttuvassa maailmassa merkitsee jatkuvaa uusien haasteiden kohtaamista. Ajatus, että olisimme samaa mieltä uusien haasteiden edessä, on järjetön. Kristittyjenkin on suostuttava ihmisen osaan, neuvottomuuteen ja epävarmuuteen uuden edessä.

Välillä valittu suunta näyttää hyvältä, välillä taas huonolta. Mutta sillä, miltä asiat näyttävät etukäteen, ei ole välttämättä yhteyttä siihen, miten jälkipolvet ratkaisuja arvioivat. Ratkaisu, joka tänään tuntuu oikealta, voi osoittautua huonoksi ja vääräksi. Ja ratkaisu, joka tänään hirvittää, voi myöhemmin näyttää ehdottoman oikealta.

Kirkko on niin kuin ennenkin. Se kulkee alati maailmassa, välillä horjuen ja haparoiden. Ja ollessaan niin kuin ennen kirkko ei voi olla niin kuin ennen. Näyttäessään Kristuksen kasvoja muuttuvassa maailmassa kirkko on sitä, mitä se on ollut aina ennen ja mitä sen pitää vastakin olla.